

chau bedelaars.

or h portaal eener kerk, wachtend op de gaven die hun door een ger llen worden toebedacht.

tting van Warschau.

esprel met een Warschauer brandweerman tergrond eenige leden van de Warschauer tie, herkenbaar aan hun armbanden.

Op de vernielde Warschauer forten.

Een patrouille Duitsche soldaten onderzoekt, het geweer in den aanslag, de overblijfselen van de vernielde forten van Warschau.

Half schreiende trok Willy haar manteltje aan en duwde een weerbarstige krul van haar blonde haar, onder het ronde hoedje. Ze raapte haar tasch op en ging de trap af. Dan, halverwege, werd plots haar kinderlijk gevoel wakker, en tot aan de deur van de kamer teruggaand, riep zij nog, hoewel ze wist, dat „zij" het toch niet hooren zou, met door tranen verstikte stem: „Dag moe."

* * *

Haar zakdoek voor de oogen loopt zij langzaam door, een gevoel van liever-bij-een-hek-te-willen-stilstaan en heel haar leed uit te schreien, nauw onderdrukkend.

Op straat is het gewone alle-dag-leven. Het geraas van de sleeperswagens, die voorbij ratelen, dreunt in haar moede hoofd. De electrische tram, luid bellend, knarst schel in de bochten van de rails en zwenkt dof-zoemend langs de geleiddraad. Dreinende kinderen worden door half opgeschoten kindermeisjes, die met familiare uitroepen door collega-loopjongens gegroet worden, meegetrokken naar school, het trommeltje-met-twaalfuurtje op den rug bengelend. Kantoorheertjes, de gummi-jas met een air nonchalant over den arm gedragen, een sigaret bungelend in den mond-hoek, gaan met korte passen haar voorbij en probeeren haar aandacht te trekken. Eén, brutaal, houdt haar aan en zegt: „God, juffrouw, heb je gehuild? Wil-ie niks meer van je weten?" Maar Willy wendt zich af en zou het liefst een stille straat zijn ingeslagen, waar geen menschen waren en niet het leven en het geraas. Maar dan zou ze haar Eddy niet zien; die kwam natuurlijk den gewonen weg. En haar zakdoek vaster voor de oogen drukkend loopt zij haastig door, schuw rondkijkend of de menschen zien, dat ze gehuild heeft ...

Gelukkig, daar komt haar Eddy ...

„Dag Wil!... Wat zie je treurig. Is er weer wat? Zijn ze thuis weer bezig geweest tegen je? Arme meid!"

Haar groote smart-oogen, dof van tranen, staren hem onrustig aan. — Hij schrikt ervan, als hij haar blik ontmoet.

„O, Ed, 't is nu zoo erg," komt het half-huilend. „En voor jou wel het ergste. Ze zouden een brief naar je vader schrijven. En dan, o, 't zal nu wel heelemaal uit wezen. Ze waren zoo verschrikkelijk boos, en ..."

Zij kan het niet langer houden. Zij doet wanhopige pogingen haar tranen weg te slikken maar barst plots in zenuwachtig huilen uit.

„Stil nu maar Wil, wees nu flink.

Laten de menschen het niet merken. Heusch, 't is zoo erg niet..."

Hij duwt haar zachtjes een stille zijstraat in en slaat zijn arm om haar schokkend jonge-meisjeslichaam. Haar blonde kopje rust zacht op zijn schouder, en inniger drukt zij zich tegen hem aan als zocht ze bij hem bescherming tegen haar ouders. Stil, ingehouden snikt zij door.....

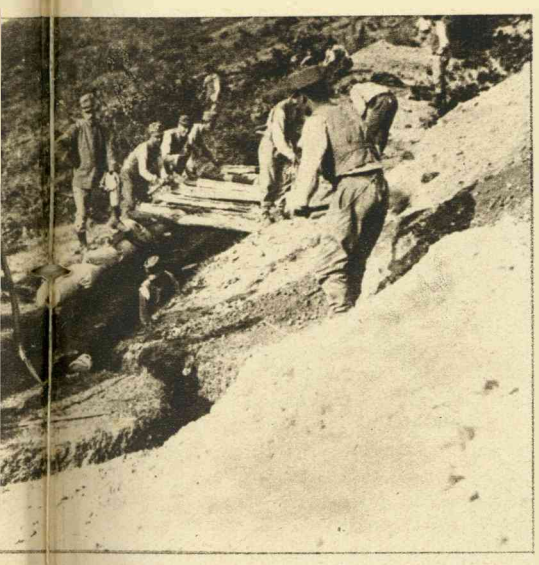
„'t Zal wel weer goed komen," tracht hij haar te troosten, ofschoon hij zelf bijna niet meer hopen durft na de laatste scènes, die steeds erger geworden zijn. „'t Is immers al meer geweest."

Zacht na-snikkend nog, droogt zij haar tranen en ziet hem met haar kinderoogen smeekend aan. O, als alle menschen toch zoo waren als haar Eddy, denkt ze. Waarom mag zij niet van hem houden? Wat is daar nu voor slechts in? Haar kinderziel kan het niet begrijpen ...

Na een artillerie-duel.

Een gruwelijk oorlogsbeeld, door een onzer correspondenten aan het Westelijke front genomen na een hevig artillerie-duel vóór de eerste linie loopgraven in Noord-Frankrijk.

ijd in het gebergte.

n van loopgraven in het Oostenrijksch-Italiaansche grensge terrein, zooals zich laat begrijpen, reusachtige moeilijkden den weg.

In hinderlaag.

Een afdeeling Italiaansche scherpschutters wacht, in een hinderlaag gelegen, de komst van een gesignaleerde Oostenrijksche patrouille af